

De man in het bos

De man in het bos

Elizabeth Weston

NUR 343

ISBN: 9789464921977

ISBN e-book: 9789464921984

Omslagbeeld: IStock/Nikola Miljkovic (melk)

Druk: Brave New Books, Amsterdam

© 2023 Elizabeth Weston

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1: Vermist

Hoofdstuk 1

Hoewel de tropische temperaturen van juli niet werden geëvenaard, was het die maandag, de dertiende augustus 1928, warmer dan op de gemiddelde Hollandse zomerdag. Theo Rentering trok zich aan het einde van de middag terug in zijn slaapkamer op de eerste verdieping van zijn ouderlijk huis om zich op te frissen voor de avond. Hij vond het benauwd in zijn kamer en zette de ramen aan de voorzijde van het huis wijd open om frisse lucht binnen te laten.

Uit de villa aan de overkant van de straat klonk het pianospel van de buurvrouw. Ze speelde een nocturne van Chopin. Theo bleef bij het raam naar de muziek staan luisteren. Er ging zoveel rust uit van de melodie dat alle hectiek van de werkdag van hem afgleed.

Theo keek naar de lucht. Die was niet meer zo blauw als aan het begin van de middag. Het zou hem niets verbazen als het dadelijk ging onweren. Zo ging dat altijd op broeierige dagen.

Hij draaide zich om en liep naar de commode waar de lampetkan en zijn scheerdoos stonden. Hij ontdeed zich van zijn maatpak en reinigde zich vluchtig met de badhandschoen. Vervolgens zeepte hij zijn kin in met Bousquet scheerschuim – hij wilde geen ander merk – en gleed in rechte banen met het scheermes over zijn huid.

Al de hele dag was Theo in een opperbeste stemming, want vanavond zou hij Giselle weer zien. Zijn mooie, slimme, hete Giselle. Met een glimlach dacht Theo aan wat er die avond voor hem in het verschiet lag. Hij zag zichzelf naakt op de rand van Giselles bed zitten in haar zonovergoten kamer. Giselle stond voor hem. Ze had alleen haar onderjurk aan. Met verlangende ogen keek ze hem aan. Langzaam trok ze haar onderjurk omhoog om haar voluptueuze lichaam aan hem te tonen. Ze knielde voor hem neer, bevochtigde haar lippen en boog voorover.

Een klopp op de deur maakte een einde aan Theo's dromerijen.

‘Theo?’ klonk de stem van zijn moeder aan de andere kant van de deur.

‘Ja, een moment,’ zei Theo geërgerd. Hij veegde een restje scheerzeep van zijn kin en trok haastig het overhemd en de pantalon aan die Nettie, het dienstmeisje, voor hem op het bed had klaargelegd.

Het eerste dat Theo opviel aan het gezicht van zijn moeder, was dat de rimpels in haar voorhoofd nog dieper waren dan anders.

‘Het spijt me dat ik je stoort,’ zei ze, ‘maar Frederique heeft zojuist hiernaartoe gebeld: Anna zat niet in de trein.’

‘O?’ Theo frunnikte aan het bovenste knoopje van zijn overhemd dat steeds uit het knoopsgat schoot.

‘Frederique en Otto hebben twee uur op haar zitten wachten in het hotel tegenover het station, maar ze zat niet in de trein van drie uur en ook niet in die van vieren.’

‘Wat vreemd,’ zei Theo. ‘Ik heb haar om kwart over één bij het station afgezet, dus ze had om twee uur moeten aankomen.’

Theo zag zijn moeder de woorden verwerken. Hij besepte dat hij zich had versproken. Hij streek met de zijkant van zijn wijsvinger over zijn lippen, maar de woorden waren niet meer terug te nemen.

‘Afgezet?’ zei zijn moeder. ‘Je zou toch met haar meelopen naar het perron?’

‘Ja, dat was natuurlijk wel het plan, maar ik had om half twee een afspraak met Dubois waar ik op tijd wilde zijn. Anna vond het niet erg om alleen naar het perron te lopen. Ze zei dat het haar wel in haar eentje ging lukken.’

‘Nou, blijkbaar niet. Theo, we hebben je nog zo gezegd dat je haar naar de damescoupé moest begeleiden.’

‘Ja, ik weet het,’ zuchtte Theo. Hij opende de pot met pommade, bracht het vet aan in zijn donkerblonde haar en kamde zijn haren strak naar achteren.

‘Zou ze in de verkeerde trein zijn gestapt?’ vroeg zijn moeder.

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Er zijn maar twee perrons.’

‘Zou ze dan een station te vroeg zijn uitgestapt?’

‘Dan had ze de volgende trein wel genomen, lijkt me.’

‘Wat kan er dan in hemelsnaam met haar aan de hand zijn?’

Dat wist Theo ook niet. Hij zag zijn moeder naar haar voorhoofd grijpen, alsof ze door een hoofdpijn werd overvallen.

‘Wat moeten we nu doen, Theo? De politie bellen?’

‘Dat lijkt me overdreven. Als ze in de verkeerde trein is gestapt, dan zal ze wel zo verstandig zijn geweest om de conducteur om hulp te vragen. Misschien is ze inmiddels bij Frederique aangekomen en belt ze zo dadelijk hiernaartoe.’

‘En als dat niet zo is? Stel dat ze een akelig heerschap is tegengekomen en...’

‘Kom, kom,’ onderbrak Theo zijn moeder. ‘Laten we niet meteen het ergste denken.’

‘Ik had haar nooit moeten toestaan om zo kort voor de bruiloft uit logeren te gaan. Ik had er al meteen geen goed gevoel over.’ Theo’s moeder zweeg voor een moment, zei toen: ‘Je moet haar gaan zoeken, Theo.’

Theo was al bang dat het daarop zou uitdraaien.

‘En waar moet ik haar dan gaan zoeken? Ze kan overal zijn.’ De woorden kwamen er feller uit dan Theo’s bedoeling was. Hij wilde niet lelijk tegen zijn moeder doen, maar hij zag zijn avondje met Giselle al in het water vallen.

‘Ze kan nooit ver zijn,’ zei hij op mildere toon. ‘Ze is of te vroeg uitgestapt of, als ze de verkeerde trein heeft genomen, verder zuidwaarts gereisd.’

Theo liep naar zijn bureau en zocht tussen zijn paperassen naar het spoorboekje dat hij onlangs bij het station had meegenomen. Hij bladerde naar de bladzijde met de dienstregeling van de trein die zijn zus die middag had moeten nemen.

‘Laten we eens zien. Het zijn acht stations tot aan Frederique en zuidwaarts zijn er...’ Theo gleed met zijn vinger over het papier en telde in gedachten het aantal stations. ‘Negentien stations.’ Hij zweeg even, deed toen een voorstel dat hij eigenlijk niet wilde doen: ‘Als u dat geruststelt, dan kan ik langs enkele van die stations

rijden om te zien of ze daar ergens is gestrand. Lijkt u dat een goed plan?’

Dat leek zijn moeder inderdaad een goed plan en dus moest Theo zijn plannen voor die avond herzien.

Met het spoorboekje in zijn rechterhand liep Theo achter zijn moeder aan naar beneden. Wat was hij blij dat Anna over drie weken getrouwd was. Dan zou het niet langer zijn verantwoordelijkheid zijn om haar uit de problemen te houden. Die nobele taak was voortaan voorbehouden aan Antoine van Bergen Henegouwen. De kerel zou zijn handen vol aan haar krijgen.

Theo keek naar zijn moeder die met gebogen schouders de trap afliep. Die maakte zich weer eens druk om niets. Theo had het niet tegen zijn moeder willen uitspreken, maar hij vermoedde dat Anna dit alles zo had gepland. Hij meende ook al te weten waar hij haar zou kunnen vinden.

Theo dacht terug aan een voorval van afgelopen februari. Het was op een vrijdagavond, amper drie maanden nadat Anna zich met Antoine had verloofd. Theo was die avond vroeg naar bed gegaan, want was niet in orde. Hij had hoofdpijn en een verstopte neus.

Hoewel hij zich moe voelde, sliep hij nauwelijks. Af en toe dommelde hij een kwartiertje in, had een fragmentarische droom om vervolgens wakker te worden van een kriebelhoest. In een van die droomflarden had Anna zich in zijn kast verstopt.

‘Theo, Theo,’ fluisterde ze door de deur heen. Naast haar zat een duif die tegen de kastdeur pikte. ‘Theo, Theo.’

Nadat Theo uit de droom was ontwaakt en een lepel hoestdrank had genomen, hoorde hij het getik van de duif en de stem van Anna nog steeds. Begon hij nu ook al te ijlen?

‘Theo, Theo,’ klonk een angstig stemmetje.

Theo ging overeind zitten om te horen waar het geluid vandaan kwam. Het leek wel alsof er iemand tegen het raam tikte. Theo stapte uit bed en knipte zijn bureaulamp aan.

‘Theo, ik ben hier,’ klonk de stem nu luider. ‘Help me, Theo.’

Het geluid kwam van buiten.

Wankelend liep Theo naar het raam. Hij schoof het gordijn opzij. Aan zijn rechterzijde zag hij een hand tegen de ruit aan gedrukt zitten.

Theo opende het raam. Een ijzige windvlaag kwam hem tegevoet. Hij leunde met zijn handen op de vensterbank en stak zijn hoofd naar buiten. Daar stond Anna, op de smalle richel onder de ramen, met haar rug tegen de muur. Haar ogen waren groot van angst.

‘Wat doe je...?’ Theo maakte zijn zin niet af. In een traag tempo en met de nadruk op ieder woord zei hij: ‘Kom langzaam deze kant op. Langzaam. Stapje voor stapje. Ja, goed zo.’

Anna schuifelde in Theo’s richting. Toen ze pal voor het raam stond, greep hij haar bij haar middel en trok haar naar binnen.

Hoewel Anna een frêle meisje was, kon Theo haar gewicht niet houden met zijn zieke lijf. Samen rolden ze over de grond. Theo kwam meteen overeind om het raam te sluiten. Anna bleef bibberend op de vloer liggen. Ze sloeg haar arm voor haar ogen en barstte in tranen uit.

Theo greep de spreid van zijn bed en legde die over haar heen. Hij zag nu pas hoe opgedoft ze was. Ze droeg een zwarte jurk met zilveren bloemen met daaroverheen een bontjasje. Ze had hak schoenen aan en een band met zwart met witte veren om haar hoofd. Haar lippen waren rood geverfd.

‘Waarom hoorde je me niet?’ hilde ze. ‘Ik heb daar een uur in de kou gestaan.’

O, fraai was dat. Nu gaf ze hem de schuld.

‘Wat deed je daar dan ook?’ zei Theo.

‘Ik wilde me langs de regenpijp naar beneden laten glijden, maar ik werd duizelig.’

‘Langs de regenpijp naar beneden laten glijden? Waarom?’

‘Omdat vader en moeder nog steeds beneden zitten en ik naar Club Colleano wilde gaan. Ik heb er al zoveel over gehoord en gelezen. Iedereen is er al geweest, behalve ik, omdat vader en moeder me niet laten gaan.’

‘Allicht niet,’ zei Theo, ‘dat duistere stinkhol.’

Al maandenlang was Club Colleano het gesprek van de dag. Bij jongeren stond de club bekend als de beste uitgaansgelegenheid van het land. Wereldberoemde muzikanten brachten er hun repertoire ten gehore, bekende dansers leerden de bezoekers de nieuwste dansen, intellectuelen verkondigden er ideeën over vrije liefde en de champagne vloeide er iedere nacht rijkelijk. Bij de rest van de bevolking stond de club echter symbool voor alles wat mis was met de moderne samenleving. Kranten berichtten over jonge mensen die voor de club over de straat lagen te dweilen, laveloos van de vele alcohol en opiaten die in de club werden gebruikt. Iedere avond vonden er vechtpartijen plaats, bij een inval door de politie waren wapens aangetroffen en vrouwen waren in de club gedrogeerd en onteerd.

Theo ging op de rand van zijn bed zitten en wikkelde zich in zijn deken. Anna bleef nog enkele minuten jammerend op de vloer liggen. Toen haar ledematen weer een beetje waren opgewarmd, kwam ze overeind. Een streng van haar donkerbruine haar was losgeraakt uit haar chignon.

‘Zul je niets tegen vader en moeder zeggen?’ vroeg ze aan Theo.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei hij. ‘Maar alleen als jij belooft dat je niet naar Club Colleano gaat. Je hebt daar niets te zoeken.’

Anna beloofde dat ze er nooit een voet over de drempel zou zetten. Theo geloofde er geen barst van, want de tegenzin droop van haar gezicht. Hij wist dat als zich eenmaal een idee in het hoofd van zijn zus had vastgehecht, ze er vroeg of laat naar zou handelen.

Theo en zijn moeder passeerden de woonkamer die met een toog van de hal was gescheiden. De kamer was bijna geheel verduisterd. Nettie had de luiken aan de voorzijde van het huis die ochtend al vroeg gesloten om de hitte buiten te houden. Theo zag zijn vader in zijn stoel bij de schemerlamp zitten. Hij was druk bezig met het bestuderen van zijn kranten. Hij was op meerdere geabonneerd: landelijke dagbladen, regionale weekbladen, internationale kranten,

ochtendbladen, avondbladen. Hij had blijkbaar nog niet meegekregen dat Anna was verdwenen. Dat was maar goed ook.

Theo's vader was nooit een makkelijke man geweest, maar sinds hij de kracht in zijn benen grotendeels had verloren, was hij werkelijk onuitstaanbaar geworden. Op de meeste dagen richtte hij zijn ongenoegen op de berichten die hij in de krant las. Dan zat hij te foeteren op de regering, een inbreker die in een of ander gehucht postzegelalbums uit het huis van de notaris had gestolen, de exorbitante prijzen van sigaretten die hij zelf niet eens rookte of een spelfout in een advertentie voor damesmode. Hij had er een hele dagbesteding aan.

Toch gebeurde het nog regelmatig dat hij zijn frustraties op zijn kinderen botvierde. De grootste onbenulligheden konden hem in woede doen ontsteken. Het geluid van Theo's schoenen op de parketvloer of een koket gebaartje van Anna. Hij leek er vooral genoeg in te scheppen om de intelligentie van zijn kinderen in twijfel te trekken. Als Theo ergens zijn mening over gaf, iets wat hij zelden deed, dan reageerde zijn vader steevast met de woorden: 'En dat heeft nu gestudeerd. Dat is werkelijk de domste opmerking die ik ooit heb gehoord.' Als Anna haar mond opentrok, iets wat vaak het geval was, dan kon ze op een variatie op het thema rekenen: 'Wat ben je toch een domme gans.'

Anna nam die opmerkingen van hun vader niet serieus. 'Nou niet zo zuur, vadertje,' zei ze dan en gaf hem een kus op zijn wang of woelde plagerig door zijn haren en fladderde vrolijk verder. Theo had die gave tot zorgeloosheid niet. Hoewel hij deed alsof de woorden van zijn vader hem koud lieten; ze raakten hem tot in het diepste van zijn ziel. Nog urenlang konden die opmerkingen in zijn hoofd blijven rondspoken.

Ook als Theo op zijn werk was of samen met vrienden, dan was het alsof zijn vader achter hem stond, klaar om een denigrerende opmerking te maken over iets wat Theo deed of zei. Theo voelde zich daardoor erg geremd in gezelschap en gaf er de voorkeur aan om te luisteren naar wat anderen te zeggen hadden in plaats van zelf het woord te nemen. Alleen als hij bij Giselle was, dan durfde

hij zijn gedachten te delen. Bij haar voelde hij zich een ander mens: slim, capabel en de liefde waard.

Theo koesterde een diepe haat jegens zijn vader. Hij vermoedde dat zijn moeder ook al jaren geen liefde meer voor haar man voelde. Als ze hem al ooit had liefgehad. Er gingen geruchten dat ze hem enkel om het geld was getrouwd. De man mocht dan vele gebreken hebben, hij had ook een enorm kapitaal. Een kapitaal dat hij niet zelf had vergaard, maar dat door zijn overgrootvader bijeen was gesprokkeld door het drijven van handel. Waar die overgrootvader precies in had gehandeld was Theo nooit duidelijk geworden. Wijn en delicatessen, zo luidde de officiële lezing. Theo betwijfelde of dat echt zo was, maar het leek hem beter er geen vragen over te stellen.

Theo bewonderde zijn moeder om het geduld dat ze met zijn vader had. Ze bleef hem ondanks zijn chagrijn liefdevol verzorgen. Nu moest gezegd worden dat Theo's vader milder was voor zijn vrouw dan voor zijn kinderen. Theo's moeder moest weliswaar zijn eindeloze gezever aanhoren over de incompetentie van het huidige landsbestuur, het prutswerk van moderne kunstenaars en het verval van de samenleving, maar hij fulmineerde nooit tegen haar persoonlijk. Al hoefde ze ook niet op een hartelijk woord van zijn kant te rekenen.

Theo haalde zijn overjas van de kapstok in de vestibule. Die had hij gezien de zomerse temperaturen eigenlijk niet nodig, maar hij wilde er altijd netjes uitzien als hij de deur uitging.

‘Wacht even,’ zei zijn moeder toen Theo aanstalten maakte om te vertrekken. Ze liep naar de studeerkamer en kwam terug met een foto van Anna. ‘Neem deze mee.’

Theo stak de foto in zijn binnenzak en pakte het spoorboekje van het tafeltje naast de kapstok.

‘Ik bel u zodra ik meer weet,’ zei hij tegen zijn moeder.

Hij gaf haar een kus op haar wang, zette zijn hoed op en verliet het huis.

Hoofdstuk 2

Giselle stond op de hoek van de Langestraat op Theo te wachten. Ze droeg haar blauwe hoedje en mantel met rode bloemetjes op de revers. Ze zag eruit als een echte dame. Haar gezicht lichtte op toen ze Theo zag, maar betrok meteen weer toen ze merkte dat hij in een slecht humeur was.

‘Wat een lang gezicht,’ zei ze. ‘Ben je niet blij om me te zien?’

‘Jawel,’ antwoordde Theo en gaf Giselle een kus op haar wang, ‘maar ik kan vanavond niet bij je zijn. Er is weer eens gedoe thuis.’

Theo had eigenlijk geen zin om erover te praten, maar hij vond dat hij Giselle een verklaring schuldig was.

‘Anna is niet aangekomen bij de vriendin waar ze zou gaan logeren.’

‘O, jeetje.’

‘En nu moet ik naar haar op zoek.’

Theo slaakte een zucht en richtte zijn ogen op de paardenbloem die tussen de stoeptegels stond. Hij merkte dat Giselle zijn gezicht bestudeerde.

‘Ik kan het mis hebben,’ zei ze, ‘maar het lijkt je niet echt te verontrusten dat je zusje niet bij haar vriendin is aangekomen.’

Wat voelde Giselle hem toch goed aan.

‘Nee, die duikt wel weer op,’ zei Theo. ‘Die is gewoon de bloemetjes aan het buiten zetten.’ Hij trok een pruillip en zei met een kinderlijk stemmetje: ‘Heel onze avond samen verpest.’

Giselle vlijde zich tegen hem aan en streek over zijn buik. ‘Je hebt toch wel een kwartiertje de tijd voor me?’

Theo grijnsde. Ja, een kwartiertje moest wel lukken.

Twee keer in de week sprak Theo met Giselle af. Ze gingen dan uit eten, naar het theater of de bioscoop en heel soms uit dansen. Theo hield daar eigenlijk niet van, maar om Giselle een plezier te doen, waagde hij zo nu en dan een poging op de dansvloer. Aansluitend ging hij met Giselle mee naar haar kamer. Haar hospita had daar nooit iets van gezegd, ondanks dat herenbezoek tegen de

huisregels was. Eerst dacht Theo dat het mensje vanwege haar hardhorendheid niet doorhad dat hij Giselle op haar kamer bezocht. Op een avond was het oude mens echter de gang in komen lopen, net op het moment dat Giselle en Theo de trap opslopen. Ze had hen beide vriendelijk begroet en Giselle had nadien geen standje van haar gekregen. De vrouw hield er blijkbaar vrijzinniger opvattingen op na dan haar stugge gezicht deed vermoeden.

Het kwartiertje samenzijn met Giselle werd een half uur. De eerste tien minuten zat Theo met haar in zijn armen op de sofa. Giselle rustte met haar hoofd tegen zijn borst. Even dacht Theo dat ze in slaap was gevallen, maar ineens keek ze naar hem op. Haar ogen schitterden en ze had een ondeugende glimlach op haar gezicht. Ze bracht haar lippen naar die van Theo. De eerste aanraking was zo zacht dat Theo die nauwelijks voelde. Giselle week terug, bevochtigde haar lippen en hapte plagerig naar Theo's onderlip. Toen drukte ze haar mond stevig op de zijne. Ze gleed met haar tong zijn mond binnen. Ze wist hoe ze hem moest prikkelen.

Twee minuten later hadden de twee zich, met hun kleren nog aan, naar Giselles bed verplaatst en lag Theo zich hevig kreunend in haar naar een orgasme te stoten. Giselle hielp zichzelf door met haar hand tussen haar benen te wrijven.

Het was de eerste keer dat ze zo snel tot de daad waren overgegaan, want Giselle hield van langzaam. Van zachte strelingen, lieve woordjes en bedachtzame bewegingen. Theo volgde altijd haar tempo, want hij wilde haar graag plezieren, al mocht het van hem allemaal wel wat krachtiger. Daar had Giselle hem nu de gelegenheid toe gegeven. Het ledikant kraakte onder zijn dierlijke stoten. Het wond Theo erg op en ook Giselle leek natter dan anders.

Binnen enkele minuten kwam Theo klaar. Giselle volgde snel. Theo vond het heerlijk om haar te zien komen. Ze sloeg haar hoofd naar achteren, perste haar lippen op elkaar om geen geluid te maken, maar liet toch een kreun uit haar mond ontsnappen.

Voor een moment lag ze er stilletjes bij. Toen keek ze naar Theo op met een voldane glimlach om haar lippen. Haar blonde krullen lagen als een waaier op het hoofdkussen. Ze omkransten haar blozende gezicht. Ze zag er werkelijk beeldig uit.

‘Misschien moeten we het vaker op deze manier doen,’ zei ze.

Dat vond Theo een verrukkelijke opmerking van haar. Hij gaf haar een zoen op haar mond en ging op zijn zij naast haar liggen, met zijn hand op haar schouder rustend. Na enkele minuten zo te hebben gelegen herinnerde hij zich de taak die hij te verrichten had. Hij rolde zich op zijn rug.

‘Ik moet nu echt gaan,’ zuchtte hij.

Hij gaf Giselle nogmaals een kus en stapte uit bed. Hij knoopte zijn broek dicht en liep naar de sofa waar zijn jas lag. Zwijgend trok hij hem aan. Ook Giselle kwam overeind. Ze fatsoeneerde haar kleren en kapsel. Theo keek vanuit zijn ooghoeken naar haar.

Anderhalf jaar geleden had hij Giselle voor de eerste keer ontmoet. Dat was op het verjaardagsfeest van zijn collega Carel Dubois. Giselle was de nicht van Dubois’ vrouw Johanna. Als Theo naar een verjaardag ging, dan probeerde hij altijd als een van de eersten te arriveren, want hij had er een hekel aan om een ruimte vol mensen te betreden. Die middag was het hem niet gelukt om op tijd aanwezig te zijn. Onbeholpen liep hij de woonkamer in die was gevuld met mensen die hij niet of nauwelijks kende. Johanna, die de schalen op de tafel met versnaperingen aan het herschikken was, merkte Theo’s ongemak op en liep op hem af.

‘Theo, wat fijn dat je kon komen,’ zei ze en schudde hem de hand. ‘Laat me je voorstellen aan mijn nicht Giselle. Je hebt haar toch nog niet ontmoet?’

Giselle zat op een stoel bij het raam. Het winterzonnetje scheen op haar gezicht. De zonnestralen gaven haar haren een gouden gloed. Carels zoontje Jan, een vrolijk ventje van twee jaar, zat bij haar op schoot.

‘Schuitje varen, theetje drinken, varen we naar de Overtoom,’ zong Giselle zachtjes. Het knulletje vond het prachtig en Theo ook. Wat een alleraardigst meisje, dacht hij.

Johanna liet Giselle het liedje uitzingen. Daarna stelde ze haar aan Theo voor. Giselle droeg het kindje aan haar nicht over en gaf Theo een hand.

De rest van de middag week Theo niet van haar zijde. Zelden had hij zich zo bij een ander mens op zijn gemak gevoeld. Giselle straalde zoveel warmte uit en tegelijkertijd was ze het toonbeeld van kalmte. Het viel Theo op dat ze met een diepere stem sprak dan de meeste vrouwen die hij kende. Zeker vergeleken met Anna die altijd een schrill stemmetje opzette en zo snel praatte dat Theo doorgaans ontging wat haar punt nu eigenlijk was.

Die middag zat Theo geen moment om woorden verlegen. Giselle luisterde aandachtig naar wat hij te vertellen had, zonder hem te onderbreken. Af en toe streek ze met haar hand over haar kin waarin een schattig kuiltje zat. Ze dacht na over Theo's woorden en gaf hem vervolgens een weloverwogen antwoord. Als Theo een grapje maakte, iets waar hij niet goed in was, dan verscheen er een subtiele glimlach om haar lippen die hem liet weten dat ze zich met hem amuseerde.

Giselle vertelde Theo over haar werk in de apotheek van de heer Leyssius. Theo sprak met haar over zijn baan bij advocatenkantoor Rijcken en Nauta. Ze had een interesse in geneeskunde en vertrouwde Theo toe dat ze best arts had willen worden als ze de middelen had gehad om te studeren. Ook vertelde ze hem dat ze graag naar de bioscoop ging. Als kind had ze voor het eerst een film gezien op een jaarmarkt. Sindsdien was ze erdoor gefascineerd. Theo ging nooit naar de bioscoop, maar zei dat niet tegen Giselle. Aan het einde van de middag stelde hij voor om een keer samen naar de film te gaan. Giselle nam de uitnodiging aan.

Al na die eerste ontmoeting wist Theo dat Giselle de vrouw was met wie hij wilde trouwen. Een aanzoek stelde hij echter nog even uit, want hij wilde eerst genoeg geld bij elkaar gespaard hebben. Hij had haar nog niet aan zijn familie voorgesteld, maar maakte zich er vaak voorstellingen over hoe die kennismaking zou verlopen. Zijn moeder en Anna zouden Giselle ongetwijfeld met open armen ontvangen. Anna zou Giselle om de hals vliegen op een manier

alsof ze al jarenlang vriendinnen waren. Theo's moeder zou zich gereserveerder opstellen, maar ze zou Giselle zeker een beschaafd meisje vinden. Daar zat Theo niet over in. Het was de ontmoeting tussen Giselle en zijn vader waar hij tegenop zag.

Theo wist nu al dat zijn vader zich bot tegen haar zou gedragen. Niet omdat hij Giselle zo'n verschrikkelijke vrouw zou vinden – hij zou heus wel zien hoe mooi en slim ze was – maar omdat hij er genoeg in schepte Theo het leven zuur te maken. Hij zou in al Giselles goede eigenschappen iets ondeugdelijks weten te vinden. Haar intelligentie zou hij afdoen als betweterij, haar bedachtzaamheid als arrogantie. Haar werk in de apotheek zou haar de bijnaam 'de gifmengster' opleveren en haar ronde vormen de spotnaam 'het dikkerdje'. Waarschijnlijk zou hij, al dan niet in de aanwezigheid van Giselle, dreigen Theo te onterven, want natuurlijk zou hij denken dat Giselle alleen op het familiekapitaal uit was. Welke andere kwaliteiten bezat Theo immers waardoor een vrouw zich tot hem aangetrokken zou kunnen voelen?

Vooralsnog had zijn vader hem nooit op zijn toelage gekort, maar hij had er meer dan eens mee gedreigd dat wel te doen, puur om Theo te ziekten. Daarom was Theo al tijdens zijn studie rechten als klerk bij Rijcken en Nauta gaan werken. Mocht zijn vader hem op een dag uit zijn testament verwijderen, dan kon Theo trots zeggen: 'Ik heb uw geld niet nodig.' Al hoopte hij dat het nooit zo ver zou komen, want hij zou er dan qua levensstandaard flink op achteruit gaan.

Zoals het er nu naar uitzag, kon Theo Giselle binnen enkele maanden een aanzoek doen. Hij wist niet of ze 'ja' zou zeggen of liever hun huidige manier van samenzijn wilde voortzetten. Wat hij wel wist, was dat hij Giselle nooit meer zou laten gaan.

Giselle liep met Theo mee naar de voordeur.

'Laat het me weten als je je zusje hebt gevonden,' zei ze en gaf hem ter afscheid een zoen op zijn mond.

'Je kunt morgenochtend een briefje van me verwachten,' antwoordde Theo.

Na nog eens twee vluchtige kussen scheidde de twee geliefden van elkaar.

Hoofdstuk 3

Het bezoek aan Giselle had Theo opgemonterd. Met een energieke tred liep hij naar het café in de Langestraat. Daar belde hij naar huis om te vragen of er al iets van Anna was vernomen. ‘Nee, niets,’ was het antwoord van zijn moeder. Er zat dus niets anders op dan Anna’s gangen na te gaan.

Theo liep naar zijn auto die hij achter de kerk had geparkeerd. Op de bijrijdersplaats lagen het spoorboekje en een wegekaart. Theo verwachtte die niet nodig te hebben. Hij had weliswaar tegen zijn moeder gezegd dat hij zou langsgaan bij enkele van de stations die Anna die middag had moeten passeren, maar Theo wist nu al dat hij Anna daar niet zou aantreffen. Club Colleano was waar hij wezen moest.

Club Colleano was gevestigd aan de rand van de stad, in een rustige zijstraat met pakhuizen. Theo deed er twintig minuten over om er te komen. Hij parkeerde zijn auto langs de stoep. Hij vond dat de tent er verlaten uitzag. Hij stapte uit en bekeek het gebouw. Het pand was opgetrokken uit lichtgrijze stenen. De muren aan de voorzijde waren blind, alleen boven de entree bevonden zich lange smalle ramen. Aan weerskanten van de dubbele deur, die zich in een portiek bevond, hing een eivormige lamp. Boven de deur hing een bord waarop in gouden letters de naam van de club stond geschreven.

Theo legde zijn hand op de deurklink. De deur zat op slot. Hij liep door het steegje naar de achterkant van het gebouw om te zien of daar een ingang was.

Een man met een vuilemmer kwam naar buiten.

‘Pardon, meneer,’ riep Theo en liep op de man af. ‘Hoe laat gaat de club vandaag open?’

‘We zijn vandaag gesloten,’ antwoordde de man. ‘Morgen om zes uur bent u als eerste aan de beurt.’ De man zette de vuilemmer onder een afdak en wilde weer naar binnen gaan.

‘Een moment nog,’ zei Theo. Hij haalde de foto van Anna uit zijn binnenzak. ‘Hebt u deze dame hier weleens gezien?’

De man nam amper de moeite om de foto te bekijken. ‘Kan best. Al die grietjes lijken op elkaar tegenwoordig.’

Daar kwam Theo veel verder mee.

‘Waar is hier het dichtstbijzijnde hotel?’ vroeg hij. Misschien had Anna zich daar verschanst.

‘Het Zwaantje zit een paar straten verderop,’ antwoordde de man.

Hij beschreef Theo hoe hij er kon komen. Er was geen touw aan het verhaal vast te knopen. Laat maar zitten, dacht Theo.

Teleurgesteld opende hij het portier van zijn auto. Onderweg hiernaartoe had hij zich voorgesteld hoe hij Club Colleano was binnengestapt, Anna opgedoft bij de bar had zien staan, bij haar nekvel had gegrepen en onder luid protest naar de auto had geseurd om veilig en wel bij moeder thuis af te leveren.

Het was niet de eerste keer dat Anna hun moeder zo in de piepzak liet zitten. Vijf jaar geleden, Anna zat in de derde klas van de hbs, belde de directrice op een ochtend naar huize Rentering met de mededeling dat Anna niet op school was aangekomen. Het was in de week voor Kerstmis. Theo had net zijn tentamens achter de rug en was sinds enkele dagen vrij van de universiteit.

Moeder was erg overstuur door het telefoontje. Ze was bang dat Anna onderweg naar school een ongeluk had gekregen of was ontvoerd. Vader was echter woest. Hij was ervan overtuigd dat Anna zichzelf een dag vrijaf had gegeven, want ze had het al dagenlang over niets anders dan de kerstmarkt bij de schaatsbaan waar volgens haar klasgenoten een zweefmolen stond.

Theo werd naar de kerstmarkt gestuurd om te zien of Anna daar was. Zijn moeder legde de route af die Anna altijd naar school liep. Volgens enkele winkeliers was ze die ochtend gewoon voorbij komen lopen. De bakker had haar zelfs het schoolgebouw zien binnengaan.

Theo’s moeder was amper drie tellen binnen toen de telefoon in de werkkamer rinkelde. Het was de directrice. De conciërge had

Anna aangetroffen in de opslagruimte van de toneelvereniging die twee keer in de week in het schoolgebouw repeteerde. Anna had toen ze op school aankwam de deur open zien staan en was nieuwsgierig geworden naar de kostuums en rekvisieten die daar lagen opgeslagen. De deur was achter haar dichtgevallen en ze had hem van binnenuit niet meer open kunnen krijgen.

Iedere andere meid zou op de deur hebben gebonsd en hebben geschreeuwd dat ze opgesloten zat, maar zo niet Anna. Die zag haar kans schoon en paste verschillende kostuums. Op het moment dat ze werd bevrijd, had ze een lang wit gewaad aan en een krans van zijden klimopblaadjes op haar hoofd. Haar lange donkerbruine haren hingen los over haar schouders. De conciërge kwam niet meer bij van het lachen. Hij zei dat Anna eruitzag als een Griekse godin. De directrice had de situatie blijkbaar ook amusant gevonden, want ze gaf Anna geen straf, enkel een waarschuwing. Anna wist iedereen voor zich in te nemen met haar rare fratsen en grote bruine ogen.

Theo keek naar de foto van Anna die hij van huis had meegenomen. Hij wist niet zo goed welke strategie hij nu moest volgen. Even overwoog hij om de wacht te houden bij Club Colleano. Misschien wist Anna niet dat de club op maandagavond gesloten was en zou ze hier zo dadelijk in haar feestjurk opduiken. Uiteindelijk zag Theo van dat plan af. Anna was waarschijnlijk allang een keer naar de club geweest, ook al had ze beloofd dat niet te doen.

Theo dacht terug aan het moment dat hij Anna die middag bij het station had afgezet.

‘Vind je het vervelend als ik niet met je meeloop naar het peron? Ik heb om half twee een afspraak met Dubois om een nieuwe zaak te bespreken.’

‘Nee hoor, geen probleem,’ antwoordde Anna opgewekt. ‘Ik weet waar ik moet zijn.’

Ze stapte met een dartel sprongetje uit de auto, greep haar koffer van de achterbank en dribbelde naar het stationsgebouw. Voordat ze de hal binnenging, zwaaide ze naar Theo. Het was een onschul-

dig handgebaar geweest van een meisje dat een paar dagen bij haar beste vriendin ging logeren.

Zo had Theo er althans die middag over gedacht. Maar hoe vaker hij de herinnering in zijn hoofd afspeelde, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat het Anna eigenlijk wel goed was uitgekomen dat hij niet met haar was meegelopen naar het perron. Keer op keer zag hij haar voor zijn geestesoog het station binnengaan. Ze had er vrolijk bij gekeken, opgewonden, uitdagend zelfs. Ze had een bos op haar wangen gehad en struikelde zowat over haar eigen voeten.

Theo achtte het heel goed mogelijk dat Anna in Club Colleano, of ergens anders, een man had ontmoet waarmee ze sindsdien heimelijk afspraak. Theo had zelf een geheime liefde, dus waarom Anna niet? Het was voor haar weliswaar een stuk lastiger om het huis te verlaten zonder dat hun vader of moeder vroeg waar ze heenging, maar waar een wil is, is een weg. Zeker bij Anna.

Wellicht had haar minnaar vanmiddag in de trein op haar zitten wachten om er samen met haar vandoor te gaan. Moeder moest Anna's kamer zo dadelijk maar eens op liefdesbrieven doorzoeken. Theo schatte dat er een kans van zeven op tien was dat ze die daar zou aantreffen. Zelf besloot hij nog een keer langs het station te rijden waar hij Anna die middag had afgezet. Misschien was de stationsmeester iets opgevallen.

Sinds het middaguur had Theo niets meer gegeten. Onderweg naar het station maakte hij in een nabijgelegen dorp een tussenstop in een klein eetcafé. Er waren slechts twee andere klanten aanwezig: een man en een vrouw van in de veertig. De tafels waren gedekt met rood met wit geblokte tafelkleden. Op de menukaart stond een koddige tekening van een hond met een koksmuts afgebeeld.

Theo bestelde een bord tomatensoep en een gebraden piepkui-ken. Toen hij de maaltijd op had, vroeg hij aan de caféhouder of er een telefoon was waarvan hij gebruik kon maken.

‘Er staat er een achter, in het kantoor,’ antwoordde de man. ‘Ik wilde er eerst niet aan, aan zo’n apparaat, maar ik moet zeggen dat

het doen van mijn bestellingen er een stuk eenvoudiger door is geworden.’

‘Ja, dat geloof ik graag,’ antwoordde Theo die weinig zin had in een praatje.

Hij belde naar huis. Er was geen nieuws over Anna. Theo had niet anders verwacht. De eigenaar van het café had tegen hem gezegd dat hij kosteloos gebruik mocht maken van de telefoon. Toch liet Theo twee kwartjes achter op het buffet. Dat vond hij wel zo netjes.

Theo trok de deur van het café achter zich dicht en keek naar de lucht. Aan het einde van de middag, toen hij zich op zijn slaapkamer had opgefrist, was het gaan bewolken. Inmiddels was de hemel donkergrijs. Ook was het harder gaan waaien. De toppen van de bomen op het plein waar Theo zijn auto had geparkeerd, zwiepten heen en weer.

Het was alsof de duvel ermee speelde: op het moment dat Theo de straat wilde oversteken, kwam Anna’s aanstaande de hoek om lopen. Theo voelde zich altijd opgelaten in het gezelschap van Antoine. Aanvankelijk begreep hij niet zo goed waarom dat was, want Antoine was alles welbeschouwd een beste kerel.

Op een avond was Theo met Giselle in het theater en ineens begreep hij het: Antoine was zoals de acteurs die op het toneel stonden. Zijn manier van spreken was net zo gearticuleerd en zijn handgebaren waren even grotesk. Het was alsof Antoine al zijn woorden en bewegingen van tevoren instudeerde. In voorspelbare situaties ging het hem goed af om zijn vooraf bedachte teksten op te dreunen. Hij had vaak de lachers op de hand. Maar als iemand iets deed of zei waarop Antoine niet had gerekend, dan zag Theo de paniek in zijn ogen. Hij kwam dan nog nauwelijks uit zijn woorden, frunnikte aldoor aan zijn vingers en liet aan het einde van iedere zin een zenuwachtig lachje horen.

Ook deze onverwachte ontmoeting met Theo bracht Antoine zichtbaar van zijn stuk. Hij week twee stappen terug, keek Theo met bange ogen aan en stamelde: ‘Nee maar, Theo. Wat doe jij hier in dit gehucht?’

Theo kon Antoine moeilijk naar waarheid antwoorden.

‘Een afspraak met een cliënt,’ zei hij dan ook. ‘En jij, Antoine? Wat brengt jou hier?’

Antoine knipperde onrustig met zijn ogen. Hij leek in zijn hoofd wanhopig op zoek te zijn naar de juiste tekst.

‘Ik logeer een paar daagjes bij mijn zus, haar man en haar kroost,’ antwoordde hij toen. ‘Ik ben het huis nu even ontvlucht. Ik begrijp niet dat mijn zus nog niet krankjorum is geworden. Die kinderen maken zoveel drukte.’

‘Dat is ook jouw toekomst,’ zei Theo, ‘als je met mijn zus trouwt.’

Antoine lachte om die woorden, terwijl Theo ze toch serieus meende. Daarna draaide Antoine de tekst af die hij vandaag ongetwijfeld al meerdere malen had opgedreund tegen wie het maar horen wilde.

‘Och, als je eens wist hoezeer ik Anna mis,’ zei hij. ‘Ieder uur van haar gescheiden te zijn is een uur te veel. Ik had eigenlijk aanstaande zondag bij het huis van Frederique en Otto willen langsgaan om haar te bezoeken, maar Anna heeft me te kennen gegeven dat ze dat niet wil. Ze zei dat ze een paar dagen helemaal alleen met Frederique wil zijn. ‘Afscheid nemen van haar meisjestijd’, zo noemde ze het. Ze heeft me zelfs verboden om haar te schrijven of met haar te telefoneren.’

‘Verboden zelfs?’ zei Theo.

‘Ja, ze zei: ‘Nu kan ik Frederique nog even mijn onverdeelde aandacht geven, maar als wij getrouwd zijn dan kan dat niet meer, want dan heb ik mijn handen vol aan jou.’ Is ze geen schat?’

Antoine kreeg een dromerige blik in zijn ogen. Het kostte Theo weinig moeite om zich een voorstelling te maken van de schalkse manier waarop Anna deze woorden tegen Antoine had uitgesproken.

‘Ja, Anna en Frederique zijn erg hecht met elkaar,’ zei Theo.

‘Ik weet het, ik weet het. Frederique is mij ook heel dierbaar,’ zei Antoine dramatisch over zijn hart strijkend. ‘Ik zal de laatste zijn die tussen die twee in komt. Als Anna en ik getrouwd zijn dan zal

ik Frederique en Otto zo vaak mogelijk bij ons thuis uitnodigen, want zulke hechte vriendschappen moet een mens koesteren.'

'Daar heb je gelijk in,' zei Theo.

Na die woorden wisten de twee mannen niets meer tegen elkaar te zeggen. Theo stak zijn hand in zijn jaszak om te voelen of zijn portefeuille erin zat, Antoine keek onrustig van links naar rechts en toen naar de hemel die alsmaar donkerder werd.

'Het ziet er naar uit dat het gaat onweten,' zei hij.

'Dat denk ik ook,' antwoordde Theo. 'Ik ga snel op huis aan. Tot ziens, Antoine.'

'Tot ziens, Theo.'

Antoine stak schichtig zijn hand naar Theo op. Bijna botste hij tegen een lantaarnpaal aan. Hij liet een geluid horen dat het midden hield tussen een lach en een nies.

Hoofdstuk 4

Met een zucht nam Theo plaats achter het stuur van zijn auto. De ontmoeting met zijn toekomstige zwager had hem vermoeid. Met lome ogen keek hij naar de eerste regenspetters die op zijn voorruit vielen.

Anna en Theo kenden Antoine al sinds hun kindertijd. Hij was de zoon van de beste vriendin van hun moeder, met wie Theo en Anna zo vertrouwd waren dat ze haar 'tante Eliza' noemden. Antoine was vijf jaar ouder dan Anna en een jaar jonger dan Theo. Anna was altijd al dol op hem geweest. Ze trok als kind meer naar Antoine toe dan naar zijn twee jongere zussen, een tweeling waarmee ze slechts een maand in leeftijd verschilde. Theo had op zijn beurt nooit veel van Antoine moeten hebben. Hij vond hem soms net een meisje.

Theo's moeder was in de wolken toen Anna en Antoine zich drie maanden na Anna's achttiende verjaardag verloofden. Ook Theo's vader was ingenomen met Anna's keuze. Theo had echter zijn bedenkingen toen hij vernam dat Anna met Antoine in het huwelijk wilde treden. Hij vond Antoine niet bij haar passen. Hij vermoedde dat Anna zich zo snel met Antoine had verloofd om niet achter te blijven bij Frederique die drie weken daarvoor haar verloving met Otto van Akerlaken had aangekondigd. Theo zag het als zijn plicht om zijn twijfels met Anna te delen. Dat deed hij op de avond van haar verlovingsfeest.

Waar iedereen die middag en avond in een opperbeste stemming was, daar werd Theo die dag overvallen door een gevoel van melancholie. Het kostte hem grote moeite om zich te onderhouden met de genodigden, waarvan hij de meesten toch goed kende. Ze feliciteerden hem met het voorgenomen huwelijk van zijn zus en wilden weten of Theo al iemand had ontmoet.

'Nee, nog niet.'

Otto verveelde hem met een verhaal over obligaties. Theo deed alsof hij luisterde, maar zijn gedachten dwaalden af naar Giselle die

hij eerder dat jaar had leren kennen. Wat had hij graag gewild dat ze er vandaag bij was geweest.

Theo stelde zich voor hoe hij samen met Giselle de woonkamer binnenliep, zijn hand liefelijk op haar rug rustend. De gesprekken verstomden en alle ogen richtten zich op Giselle. Iedereen vond haar een schoonheid.

‘Lieve mensen,’ nam Theo het woord. ‘Niet alleen Anna zal binnenkort in het huwelijk treden, ook ik zal spoedig mijn jawoord geven. Mag ik jullie voorstellen aan mijn verloofde: Giselle Meyer.’

Iedereen was verheugd door het nieuws. Zelfs Theo’s vader. Hij gaf Theo een klop op zijn schouder.

De dagdromerij had blijkbaar een glimlach op het gezicht van Theo getoverd, want ineens vroeg Otto aan hem: ‘Dus je hebt er wel oren naar?’

‘Waarnaar?’ vroeg Theo die geen woord had verstaan van wat Otto zei.

‘De spoorwegobligaties.’

‘Nee, zulke zaken interesseren me niets,’ antwoordde Theo. ‘Maar veel geluk ermee.’ Hij zette zijn glas op het dressoir en liep bij Otto vandaan.

Anna had alle kinderen uit hun familie- en kennissenkring voor haar verlovingsfeest uitgenodigd. Ze renden door de kamers, gleden van de trapleuning en maakten ongelooflijk veel lawaai. Theo kreeg er hoofdpijn van. Het leek wel een kinderpartijtje. Alleen de goochelaar en het witte konijn ontbraken eraan.

Theo kromp ineen toen Anna en Antoine een potje tikkertje gingen spelen. Ja hoor, daar zaten ze elkaar achterna om de tafel.

‘Ik krijg je wel te pakken,’ lachte Antoine.

Anna schaterde het uit.

‘Anna toch,’ zei hun moeder afkeurend, maar Anna had de grootste pret en Antoine ook.

De kinderkamer amper ontgroeid, dacht Theo.

Pas toen het jong van neef Gijs met zijn kin op de rand van het bijzettafeltje viel en het op het brullen zette, riep Theo’s moeder